

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρετονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ροῦβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ εἶψασε τὴν χεῖρα τῆς. (Σελ. 26).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Τῶν χωροφυλάκων ἀποσταλέντων, ὁ εἰρηνοδίκης ἀπεμακρύνθη παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κύρ Λεσγιδου, ὅστις ἤθελε νὰ ἀφηγηθῆ αὐτῷ ἐν λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ τάλας δικαστὴς σπεύδων ν' ἀναχωρήσῃ, εἰς μάτην ἐπειρᾶτο ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ὄχληροῦ ἐκείνου οὐδόλως μεριμνῶν περὶ τῶν συμβάντων.

Ἡ γνώμη του ἦν ὅτι κάλλιον θὰ ἔπραττον ἂν ἄφηνον ἐν ἀναπαύσει τὸν ἀτυχῆ Νοὲλ τεθαμμένον εἰς τὰ ἔλη, ἂν ἀληθῶς τοῦτο εἶχε συμβῆ πρὸ δέκα ἐτῶν.

— Πολὺ σκοτεινὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία, παρετήρησε τῷ δικαστικῷ κλητῆρι.

Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του δυσανασχετῶν. Ἐκεῖ εὔρε τὸ ψητὸν κεκαμένον, ἤδη τοὺς δὲ οἰκείους του χασμωμένους καὶ πεινῶντας.

Ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὸν Μισὸ καὶ τὴν χωροφυλάκην, τὸν δικαστικὸν κλητῆρα καὶ τὴν ἄκαιρον αὐτοῦ ὀξυδέρκειαν.

Ὁ κύρ Λεγισδοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρῆς Ζακοῦ οἰκτεῖρων τὴν τυφλότητα τοῦ μύωπος ἐκείνου δικαστικοῦ λειτουργοῦ, ὅστις ἤρνεϊτο τὴν ἡμέραν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Εὐτυχῶς εἰς Βὰν ὑπῆρχεν εἰσαγγελεὺς, ὅστις μεγάλως ἤθελε χαρῆ ἀναλαμβάνων τὴν διαφώτισιν τοιαύτης ὑποθέσεως.

Ἡ Καικιλία ἐν μέσῳ τῶν συμβεβηκότων ἐκείνων, ἅτινα τόσον ἐτάρασσον τὸν νοῦν καὶ τὰ σχέδιά της ἐνεθυμείτο τὸ ὄνομα : Ζουάννα Τρελάν.

Ἡ ἄλλη αὕτη συγγενής, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἴδει, καὶ ἥς δὲν ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν, ἦν ἀκουσίως τῆς ἡ αἰτία δυστυχημάτων, ἅτινα ἔβλεπεν ἐπικείμενα ἐπὶ ἐκείνων, οὓς ἠγάπα.

Κατελήφθη ὑπὸ ἀκατασχέτου πόθου νὰ ἴδῃ αὐτὴν καὶ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

— Στρατηγέ, εἶπεν, εἶδατε αὐτὴν τὴν νεάνίδα ;

— Τὴν δεσποινίδα Τρελάν ;

— Ναί. Πῶς εἶναι ;

— Θαυμασίως ὠραία· ἀλλὰ τὴν ἐγνώριζα.

— Πῶς τοῦτο ;

— Ἦτο παιδαγωγὸς τῶν Φοντραίλ.

Ὁ Μάξιμος ταῦτα ἀκούων προέβλεπε θλιβεράν περιπλοκὴν διὰ τὸν φίλον του δ' Ἀμβαρῆς.

Ὁ στρατηγὸς ἐν τούτοις δὲν ἦτο κακεντρεχής.

— Ἀξιολάτρευτος κόρη, προσέθηκεν. Εἶναι ἔκτακτον ὅ,τι συμβαίνει. Ἴδου χωρίου ἑορτὴ μετὰ παραδόξου προγράμματος!

Πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ὄλονεν τὸ πλῆθος ἠΰξανεν. Ἦρχοντο πανταχόθεν ἵνα μάθωσιν εἰδήσεις. Ἡ κυρὰ Νικὸλ διεπληκτίζετο πρὸς τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν περιέργων.

— Τίποτε, σὰς λέγω, ἐκραύγαζεν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὴν. Ἡ Μαριάννα ἀπὸ τὸ Πενοὲ ἐτρελλάθη. Ἡ δυστυχησμένη !

Βαθμηδὸν τὸ πλῆθος διελύθη. Τὰ παίγνια τοῦ βατράχου, τῆς σκοποβολῆς καὶ τῆς πάλης ἦσαν ἰσχυρότερα τῆς περιεργείας. Οὐχ ἦττον ἡ πανήγυρις ἦν εἰς ἄκρον ψυχρά.

Ἐλέπεν ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος, ὅστις συνήθως παρατηρεῖται εἰς τοιαύτας ἑορτάς.

Οἱ Κερανδαῖ εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Οἱ ἥρωες τοῦ βατράχου, τῆς πάλης καὶ τῆς σκοποβολῆς, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος δὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Πένθος ἐπεκράτει.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου ἡ χαρὰ ἐξέλιπεν αἴφνης. Ὁμίλουν χαμηλῶς ὡς εἰς δωμάτιον ἀσθενοῦς.

Αἱ ὑπηρετοῦσαι μοναχαὶ ἀνεφώνουν: Χριστέ! Θεέ μου! Ἀγία Ἄννα! Καλή μου παρθένη! Τί συμβαίνει λοιπόν ;

Ἡ Νικὸλ Ζακοῦ ἐν ἀπελπισίᾳ κατώμνυεν, ὅτι δὲν θὰ εἶδεν πλέον οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῶσιν εἰς χωροφύλακας, εἰς δικαστικούς κλητῆρας καὶ εἰς δικαστὰς, οὔτινες μόνον δυστυχήματα νὰ προξενῶσιν εἶναι ἱκανοί.

Κατ' αὐτὴν ὁ Λεσγιδου δὲν προσηνέχθη καλῶς, ἀλλὰ συνώμωσεν ἐναντίον τῶν Κερανδαῖ. Ἐλεγε δὲ εἰς τὰς θερααινίδας αὐτῆς ὅτι ἠπόρει πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐξαπατηθῆ ὑπὸ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ὁ προσφιλὴς αὐτῆ Κλαύδιος εἶχεν ἀπέλθει ἀπελπίς. Ὁ Θεὸς οἶδε πότε θὰ ἐπανεβλέπεν αὐτὸν καὶ τί οὗτος θ' ἀπεφάνισι !

Βεβαίως θὰ ἐπέστρεφε τὸ ταχύτερον εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὴ ἐπανεέλθῃ πλέον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις δυσηρεστημένη κατὰ τῆς Ζουάννας.

Ἀπὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης εἶδεν αὐτὴν τρέμουσαν ὡς φύλλον, λευκὴν ὡς τὰ τρίχαπτα αὐτῆς, ἔτοιμον νὰ λιποθυμήσῃ καὶ λέγουσαν εἰς τὸν ἐρωτῶντα αὐτὴν

Κορεντίνον ἂν κατηγόρει αὐτοῦς : Ὅχι ! Διπλασίαν ἤδη ἠσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα.

Ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς Βρεττανίαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὠμολόγει ὅτι θλιβερὰ ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων.

Διὰ τὸν δ' Ἐστρέλ τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἰκανοποιεῖ τὸ μῖσος αὐτοῦ πλέον ἢ ὅσον ἠλπίζε.

— Τί λέγετε, φεύγομεν ; εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς, δι' ὃν ἡ παρουσία τῆς ἐρωμένης του ἦν λίαν κινδυνώδης.

— Ἴδου ἐξαίρετος ἰδέα, εἶπεν ὁ στρατηγός.

Ὁ δ' Ἐστρέλ παρετήρησε τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

— Μίαν στιγμὴν, στρατηγέ, εἶπεν αὐτῆ. Καὶ καλέσασα τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχομένην ὑπηρετίδα :

— Νιότ. εἶπε, θέλω νὰ ἴδω τὴν δεσποσύνην Τρελάν.

Ὁ δ' Ἀμβαρῆς ἐγένετο κάτωχρος.

Γ'.

Αἱ δύο ἐξαδέλφαι.

Ἡ Νικὸλ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ἵν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πυργοδεσποίνης τοῦ Σαιν-Ζιλδάς.

— Ἄλλ' εἶναι πολὺ ἄρρωστη, παρετήρησεν ἐν τούτοις.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Τί ἔχει λοιπόν ;

— Ἐπεσε χθὲς πῶ ἦτο εἰς τὸν πύργον. Ἐγλύστρισε καὶ ἐκτύπησε.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μαντεύσας μέρος τῆς ἀληθείας ;

— Τὸ βράδυ ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτινιάζῃ.

— Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ὥρα ! εἶπεν ἡ Καικιλία. Πηγαίνωμεν. Σὰς ἀκολουθῶ. Ὁδηγήσατέ με.

Ἡ Νιότ εἰσῆλθε πρώτη μετὰ προφυλάξεως.

— Ἐλθετε, εἶπε τῇ δεσποινίδι δὲ Φοντερόζ. Κοιμᾶται.

Ἡ Ζουάννα ἀληθῶς εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς με λυμένην τὴν κόμην καὶ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας ἐφαίνετο ἀναίσθητος. Θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὴν νεκράν ἂν μὴ ἔβλεπε τὸ βιαίως πάλλον στήθος τῆς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔψαυσε τὴν χεῖρά της.

Ἡ χεῖρ ἐκείνη ἔκαιε.

— Πρέπει νὰ καλέσητε ἰατρόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Ἐχει πολὺν πυρετόν.

Ἀἴφνης ἡ κρεολὴ ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ χωρὶς νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἢ νὰ κινήθῃ :

— Διψῶ, ἐψιθύρισε.

Καὶ εὐδιακρίτως διὰ θνησκούσης φωνῆς προσέθηκε :

— Εἶναι ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ὕδατα, εἰς τὸ ἐ-

λος. Κοιμάται. Ἐξυπνήσατέ τον. Θεέ μου! Ὅποιον θέαμα!

— Παραληρεί, εἶπεν ἡ Καικιλία... Δυστυχνος κόρη!

Ἀφνης ἡ Ζουάννα ἐφάνη οἰονεῖ ἀφυπνιζομένη ἀπὸ οὐνείρου, ἀνηγέρθη καὶ ἀτενίζουσα τὴν ἐξαδέλφην τῆς διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν:

— Ποία εἴσθε; ὑπέλαβεν. Οὐδέποτε σᾶς εἶδα. Δὲν σᾶς γνωρίζω.

— Εἶμαι συγγενής σας, φίλη σας.

— Δὲν ἔχω πλέον οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον. Εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον.

— Ὅχι, Ζουάννα. Εἶμαι ἐξαδέλφη σου, ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ. Δὲν ἤκουσες ποτὲ τὸ ὄνομά μου;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ ἐγνωρίζω τὸ ἰδικόν σου. Σὲ ἐσυλλογίζομαι. Ἦλπιζα νὰ σὲ συναντήσω ἡμέραν τινὰ καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἡ ἡμέρα αὕτη.

— Φεῦ!

— Δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ὡς ἀδελφὴν. Εἶμεθα ἔρημοι καὶ αἱ δύο, ἄνευ φίλων θὰ ὑποστηριχθῶμεν ἀμοιβαίως καὶ θὰ βοηθησῶμεν ἡ μὲν τὴν δέ. Θέλεις;

— Εἴσθε τόσο καλὴ ὅσον καὶ ὠραία.

— Διατί νὰ μὴ ἦμαι καλὴ; Πίστευσόν μοι, Ζουάννα. Ἡ ἀγαθότης μοι εἶναι εὐκολος. Ὑπέστης πολλὰς θλίψεις. Ὅθὰ σὲ παρηγορήσω. Ὅθὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι νὰ γλυκάνω τὰς ὀδύνας σου.

— Δὲν θὰ νυμφευθῆτε;

— Ἴσως.

— Θέλω νὰ γνωρίσω τὰς ἀγαθότητάς σας. Καθήσαστε ἐκεῖ πλησίον μου, πλησιέστερα. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὀμιλήσω. Ἀκούσατέ με.

Καὶ καταβληθεῖσα κατέπεσε βρέως ἐπὶ τοῦ προσκεραλαίου τῆς.

— Θεέ μου! πόσον ὑποφέρω, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχετε;

— Εἶμαι πολὺ καταβεβλημένη χάνω τὸ θάρρος ὁ νοῦς μου φεύγει. Ἀποθνήσκω!

— Πήγαινε, Νιότ, εἶπεν ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ. Ἄ! φοβερὰ ἡμέρα! Ζητήσατε ἓνα ἰατρὸν. Ἄς λάβουν τοὺς ἵππους μου. Ἄς ὑπάγωσιν εἰς Βὰν ἂν εἶναι ἀνάγκη.

— Κλαύδιε, ἐψιθύρισε ἡ κρεολή, ποῦ εἶσαι;

Εὐτυχῶς εὗρον παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ ἓνα ἐκ τῶν φίλων του ἰατρὸν ἐλθόντα ἐκεῖ διὰ τὴν ἑορτήν.

— Εἶναι φοβερός πυρετός, εἶπε. Φοβοῦμαι μήπως πάθῃ τι ὁ ἐγκέφαλος.

Καὶ ἀνέγραψε φάρμακά τινα.

— Ἡ φύσις θὰ ἐνεργήσῃ κάλλιον ἡμῶν, προσέθηκε μεθ' ἀπλότητος.

Ἐἶχε τοῦλάχιστον τὸ προσὸν τῆς εἰλικρινείας.

— Ἡ δεσποινὴς εἶναι νέα καὶ ἰσχυρά, Ὅθὰ κατισχύσῃ τῆς ἀσθενείας.

Συνέστησε φρόνησιν, ποτὰ ἀναψυκτικὰ καὶ πάγον πλὴν ποῦ νὰ εὐρεθῆ εἰς Ἐλβέν;

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ κτελοῦσα

διηγῆθη τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς εἰς τὸν δ' Ἀμβαρὲς καὶ τοὺς ἄλλους.

— Εἴσθε εὐσπλαγχοι, εἶπεν ἡ Καικιλία. Τρέξατε εἰς τὸν πύργον καὶ πέμψατε πάγον δι' ἐνὸς ὑπρέτου. Ἄν ἴδῃτε τὸν Ζεαννῖνον ἐπιφορτίσατε αὐτόν.

Καὶ πρὸς τὸν δ' Ἐστρέλ προσέθηκε μετὰ τινος κακεντρεχείας:

— Τοιουτοτρόπως θὰ ἐξιλεωθῶσι τὰ ἀμαρτήματά σας.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἐνῶ ἐπέσατον τὸν ἵππον του, ἔδωκεν ἐν λουδοβίκιον τῇ Νιότ, ἧτις ἐθεώρησεν αὐτόν ὡς αὐτοκράτορα καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς ἐρωμένης του.

Ἐκείνη δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν.

— Δυστυχῆς κόρη! ἐψιθύρισε.

Ἄλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς εὐαίσθησις ὀλίγον διήρκεσεν.

Ὀλίγας στιγμὰς βραδύτερον ἐκλιπόντος τοῦ φόβου του, ἔβαινε καλπάζων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Σαιν-Ζιλδὰς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ δὲ Πρὲλ ἠκολούθουν αὐτοὺς μακρόθεν.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἀφῆκεν αὐτοὺς καθ' ὁδὸν προφασίζομένη ὅτι εἶχε πληροφориάν τινὰ νὰ ζητήσῃ παρὰ τινος φίλικος καὶ ὑποσχομένη νὰ τοὺς καταφθάσῃ.

Ἐκεῖνοι ἦσαν εἰς τὸν πύργον ἐνῶ αὕτη δὲν εἶχεν εἰσέτι φανῆ.

Ἀπερχομένη τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου συνέστησε θερμῶς τὴν Ζουάνναν τῇ ξενοδόχῃ καὶ τῇ Νιότ λέγουσα:

— Θεωρεῖτε τὴν ὡς ἀδελφὴν μου· μὴ φρεισθεῖτε οὐδενός. Σώσατέ τὴν!

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἄν σοὶ τὸ εἶπον, σημεῖον ὅτι εἶχον δίκαιον... Ὡ! κατάστασις προκαλοῦσα τὸν γέλωτα, διότι εἶσαι ὑπερτέρα τοῦ θρήνου!... (καὶ τοῦτο λέγων ἐστρέβλωσε μικρὸν τὸ στόμα)... Ἄ!... τώρα ἐνθυμοῦμαι... δὲν ὀφείλω νὰ γονυπετήσω καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην;... (Τὸ ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἄχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν... Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς σιωπῆς, ἐξηκολούθησε:)... Τὸ αἶσχος δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τοῦτο... Μὴ δὲν ἀκολουθῆ ὡς σκιά τὸ ἐγκλημα;... Γονυπετῶν τις καθιστᾷ αὐτὸ μεγαλείτερον... ἀλλ' ὁ ἐξευτελισμὸς ἤδη συνετελέσθη... Δός μοι τὸν θώρακα.

Ὁ Βελτράμος, ὑπακούσας εἰς τὴν δια-

ταγήν, ἐβοήθησεν αὐτῷ ὅπως φορέσῃ τὸν θώρακα καὶ ἐσφιγξῆ τὰ ἀγγύλια, ἄτινα ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μασχάλης κατέληγον μικρὸν ἄνωθι τῆς πλευρᾶς, διότι τὰ διάφορα εἶδη τῶν θωράκων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν κατεσκευασμένα ὡς τὰ νεώτερα περιστήθια, μετὰ κλειδώσεων ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ὅπως ἀνοίγωνται καὶ κλείωνται, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου, ὡς εἶπομεν, μετὰ διαφόρων πορπῶν, ὅπως προσαρμύζωνται ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου. ἄλλ' ἐνῶ ὁ Βελτράμος ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του, διεκόπη ἀφνης ὑπὸ ἀλγεινῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ Ρογήρου, εἰπόντος:

— Ἄοι! πόσα σοὶ ἔδωκαν οἱ ἐχθροὶ μου διὰ νὰ μὲ μαχαιρώσῃς ἐκ τῶν νώτων;... καὶ ἔφερεν ἀμέσως τὴν χεῖρα εἰς τὰ νῶτά του ἵνα ἴδῃ ἂν ἐτραυματίσθη.

— Ἴππότη!... ἀπήντησεν ὁ Βελτράμος, ὅπισθοχωρήσας βήματα τινα... καὶ τί νομίζετε ὅτι εὕρισκεσθε μεταξὺ δολοφόνων, μὲ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν σᾶς τὸ εἶπα ὅτι ἡ πληγαὶς σας δὲν ἰατρεύθησιν ἀκόμα ἐντελῶς; Καὶ αὕτη εἰς τὸν δρόμο θὰ σᾶς ἐνοχλῇ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλαις, διότι εἶναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου κλεῖ ὁ θώρακας καὶ ἔχει τὴν σιδερένια ἄξουλα! Εἰς τί σᾶς ἔβλαψα ἐγὼ, διὰ νὰ ἔχετε τόση παράδοξη δυσπιστία ἐναντίον μου;

Ὁ Ρογήρος ἐστράφη καὶ γελῶν, ὡς γελῶσι συνήθως οἱ ἀκρωμένοι λόγους ἦκιστα συνετούς, ἡ λίαν μωροῦς, προσέθετο:

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τίμοι πρὶν γίνουσι κακοῦργοι, καὶ ἂν δὲν διέπραξέ τις ἐγκλημα, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει καὶ ἀγαθὴν τὴν ψυχὴν. Ἐως τώρα, ποῖος εἰξεύρει, πόσα ἐγκλήματα διέπραξας καὶ σὺ νοερός! Ἀλλά, θὰ μοῦ εἶπῃς, ὅτι ἡ χεῖρ σου δὲν ἐξεδήλωσε τὴν δολιότητα τοῦ νοῦς. Καὶ πιστεύεις ὅτι διὰ τοῦτο εἶναι ὀλιγώτερον ἔνοχος; Ἴσως δὲν σοῦ ἐπαρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία ἀλλὰ δύναται νὰ σοῦ παρουσιασθῇ καθε στιγμὴν. Στραβόνεις τὸ στόμα; Δὲν μοῦ πιστεύεις; Ἐξέτασε τὴν καρδίαν σου, ἀδιάντροπε, καὶ βεβαίωσέ μου κατὰ πρόσωπον, ἂν τολμάξῃς, ὅτι δὲν ἐσκέφθης ποτὲ ἐγκλήματα.

— Σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, ἵππότη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι ν' ἀφίσωμε τὴν καρδίαν μας ἡσυχῇ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι οὔτε περισσότερον, οὔτε ὀλιγώτερον ἀξίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Εἰξεύρω βέβαια ὅτι δὲν θὰ ἐπρόδιδα ποτὲ κανένα, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον σᾶς, γενναῖε ἵππότη. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος χονδρὸς καὶ δὲν νοιώθω κουκουτζί ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψιλὰ πράγματα. Στοχασθῆτε ὅ,τι θέλετε. Αὐτὸ δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ κοιμηθῶ ὀλιγώτερον ἡσυχᾶ. Ὡς τόσο πλησιάζετε χωρὶς φόβον, ἂν θέλετε νὰ σᾶς βάλω τὰς ἄξουλας τοῦ θώρακά σας, ἡ καλλίτερα, ἂν θέλετε καὶ μία φορὰ νὰ ἀκούσετε μία καλὴ συμβουλή, νὰ σᾶς βγάλω ὅλως διόλου τὸ θώ-

1 Ἄξουλα ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἡ ἐνταῦθα λεγομένη κόπιτσα. Ἡ λέξις εἶναι πιστευόμεν ἑλληνικὴ ἐκ τοῦ ἀρχαίου.

ρακα, διότι ἂν μείνετε ἀκόμη ὀλίγαις ἡμέραις ἐμπορεῖτε νὰ ἰατρευθῆτε ἐντελῶς.

Ὁ Ρογήρος, πλησιάζας εἰς τὸν Βελτράμον, τὸν διέταξε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὀπλιζῶν αὐτόν. Ὅτε δὲ ὁ σίδηρος προστριβόμενος εἰς τὰς μὴ ἔτι καλῶς ἐπούλωμένας πληγὰς του, προὔκαλει ὄξεις πόνους, δὲν ὑπέθετεν, ὡς πρῖν, προδοσίαν, ἀλλ' ἀνεκουφίζετο βάλλων ὑπόκωφον στεναγμόν.

Τότε ὁ Βελτράμος ἔπαυε καὶ ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν παρετήρει... ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἄλγους δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρογήρου, ὅστις ἐδείκνυεν ἀπεναντίας μεγαλοπρεπῆ ἀπάθειαν, ἥτις οὔτε ἐφαίνετο, οὔτε ἦτο αὐτῷ φυσική, ἀλλὰ βεβιασμένη, ἕνεκα μεγαθύμου ὑπερηφανίας, ὅπερ ἦτο θαυμάσιον, ἀλλὰ καὶ ἐπροξένει οἶκτον ταύτοχρόνως εἰς τὸν βλέποντα.

— Ὅταν—ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ρογήρος—ἐπιστρέψῃ ὁ κύρ Γίνος, εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἀφοῦ ἡ φύσις μας εἶναι τόσο χαμηρπῆς, ὥστε ὅταν ἀκούσωμεν τὰ δυστυχήματα τῶν ἄλλων λησμονοῦμεν τὰ ἰδικὰ μας, ἢ αἰσθανόμεθα αὐτὰ ὀλιγώτερον, ἢ χρησιμεύσωσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἰδικὰ μου, πρὸς παρηγορίαν τῶν ἰδικῶν του, τὰ ἑποῖα ἀπέναντι τῶν ἰδικῶν μου εἶναι παιγνιδάκια παιδιχρίστια. Εἰπέ αὐτῷ, ὅτι φεύγω, διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσω μὲ φοβερὰν ἱστορίαν, ἂν πράγματι μὲ ἀγαπᾷ—ἢ νὰ μὴ τὸν χαροποιήσω, ἂν ὑποκρίνεται— ἢ καλλίτερον μὴν εἰπῆς αὐτῷ τίποτε. Ἀπὸ τὰ εἰς ἐμὲ συμβαίνοντα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ ἢ κακόν. Δι' αὐτῶν γίνονται γνωστόν, ὅτι τίποτε δὲν ὠφελεῖ, οὔτε τιμιότης, οὔτε εὐστάθεια, οὔτε ἔρωσ, οὔτε φιλανθρωπία, οὔτε κανὼν τῶν εὐγενῶν παθῶν· ὅτι μία δύναμις, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μοι εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀντιστῶ, μὲ παρασύρει· ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι δὲν εἶναι κακοῦργος— καὶ ἂν καυχᾶται εἶναι μωρός— καὶ ἂν ἡ περίστασις παρουσιάσῃ πρὸς αὐτόν, ἢ ψυχὴ του διαψεύδει ἀμέσως ἐαυτήν—πράγματα, εἰς ὀλίγα λόγια, τὰ ὅποια εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ ἤξεύρῃ κανεὶς, διότι ἡ γνώσις αὐτῶν καταβάλλει τὸ πνεῦμα, ἀντὶ νὰ τὸ ἀνυψῶν, καὶ κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ στεναχῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνθρωπίνης του φύσεως, ὡς ὁ δοῦλος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν εἰς αὐτὸν ἐπιβαλλομένων μόχθων.

Καὶ ταῦτα λέγων καὶ ἐπισωρεύων πλάνας ἐπὶ πλανῶν, ἀγνοοῦμεν καὶ ἡμεῖς ποῦ θὰ κατέληγεν, ἂν μὴ ὁ Βελτράμος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην σφίγγας καὶ τὴν τελευταίαν λωρίδα, ἔλεγεν:

— Ἐτελείωσεν.

— Εὐτυχῆς ἐγώ, ὅταν θὰ εἰποῦν τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πτώματός μου! Καὶ ὅμως ποῖος ἤξεύρει, μὴ καὶ ἐν τῷ τάφῳ αὐτῷ μὲ περιμένει καμμία βάσανος, καὶ ἂν ἐν αὐτῷ εἶναι πλήρης ἀνάπαυσις; ... Καὶ ὅμως ἀνάπαυσιν δὲν δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὕρω ἀλλαχοῦ, διότι δύο εἶναι αἱ καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος· καὶ ἐν τῇ πρώτῃ εἶμαι

ἀπηλισμένος ὅτι θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν ἐπιτύχω.

Ἄνυπομονῶν δὲν περιέμενε τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὀπλισμοῦ του, ἀλλὰ μετὰ μόνων τῶν ὀπλων, ἃ ἔφερεν, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ κατήλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου εὔρε τὸν ἵππον του ἔτοιμον, ὃν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ εἰς τῶν ἱπποκόμων.

Ἰππεύσας, χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, ἐπτέρινισεν αὐτὸν ὅπως ἐξέλθῃ τῆς αὐλῆς. Ἄλλ' ἐνῶ ἐξήρχετο, ἐπεφάνη ὁ Γίνος, ἐπιστρέφων μετὰ τινων τῶν συντρόφων του, καὶ ἀνακόψας αὐτῷ τὸν δρόμον, εἶπε:

— Διὰ ποῦ, πρίγκηψ;

— Δι' ὅπου θέλει ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μὲ ἔκαμε νὰ ἀπολέσω ταύτοχρόνως καὶ πατέρα καὶ ἀθωότητα.

— Οἱ λόγοι σας εἶναι παράδοξοι, Ρογήρε. Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ ὁμιλήσετε καθαρῶς, διηγούμενος τί σας συνέβη.

— Μὴ φροντίζετε, νὰ τὸ μάθετε, κύρ Γίνε. Ἐμάθετε ἄχρι τοῦδε ἄρκετὰ, ὅπως περιφρονῆτε τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν σας διηγούμην τί μοῦ συνέβη, θὰ τοὺς ἐμισεῖτε... καὶ τοῦτο θὰ ἔβλαπτε μεγάλως καὶ σας καὶ ἐκείνους. Ἐλευθερώσατέ μοι τὸν δρόμον.

— Ὁ νοῦς σας, φίλε μου, εἶναι ἀσθενῆς, καὶ ἂν ἡ φιλανθρωπία δὲν ἐπιτρέπῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς τὸν σωματικῶς ἀσθενοῦντα, πολὺ ὀλιγώτερον ἐπιτρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς τὸν ἀσθενῆ κατὰ τὴν καρδίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἀσθένειαι εἶναι βαθύτεραι καὶ φοβερότεραι.

— Γίνε, Γίνε, ἐλευθερώσατέ μοι τὸν δρόμον, ἢ σπρώχνω κατ' ἐπάνω σας τὸν ἵππον, καὶ ἢ συμβῆ ὅ,τι θέλει.

— Αἰώνιε Θεέ! ἀνέκραξεν ὁ Γίνος ἀποσυρθείς, καὶ ἄρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας: ἀφῆρεςας αὐτοῦ τὸν νοῦν! εἶπε.

— Φίλε, ἐφώνει αὐτῷ ὁ Ρογήρος φεύγων, ἂν ἦναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄνθρωπον— τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω— τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρεθῆ ἄλλη λέξις, ὅπως ἐκφράξῃ τὴν ἀγάπην ταύτην, ἀφοῦ ἡ φιλία δηλοῖ πᾶν ὅ,τι κακὸν τὸ μῖσος, ἢ λύσσα καὶ ὁ δόλος δύναται νὰ πράξωσι κατὰ τοῦ λαλοῦντος πλάσματος. Ἐγὼ ἀπὸ τοῦδε, ὅταν τις μοῦ εἰπῆ ὅτι εἶναι φίλος μου, θὰ στηρίζω τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον, ὅπως μὴ πληγωθῶ ὀπισθεν, καὶ θὰ θέτω τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά μου, διὰ νὰ μὴ μοῦ κλέψουν τὸ βαλάντιον, ὅταν μὲ ἐναγκαλίζωνται.

Καὶ καλπάζων ἐξηκολούθει προσθέτων πολλὰ ἄλλα γνωμικά, τὰ ὅποια ὁ ἄνεμος, ὡσεὶ εἶχε λογικόν, ἀρπάζων δὲν ἄφισε ν' ἀκουσθῆσι, καὶ τὰ ὅποια θὰ ἐπροξένουν οἶκτον ἀναφερόμενα. Ἄς ἀπολεσθῶσι!... Ὡς σεβασθῶμεν τὸ δικαίωμα τοῦ στοιχείου... Εἶθε δὲ ν' ἀπώλλυντο μετ' αὐτῶν καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα τὰ ἐπροκάλεσαν, καὶ τὰ ὅποια δυστυχῶς ὑπάρχουσι καὶ πληθύνονται ἐν μέσῳ ἡμῶν.

Ὁ λαὸς μᾶς κατηγορεῖ, ὅτι ἀρεσκόμεθα ν' ἀνερευθῶμεν τὰ ἐγκλήματα καὶ συκοφαντοῦμεν προθύμως τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. Ὡς λαέ, λαέ!

Ὁ Θεός, ὁ ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν καρδιῶν κατερχόμενος, γινώσκει, ἂν ἡ πρόθεσις ἡμῶν ἦναι ἐλικρινῆς, καὶ ἂν—ἀντὶ νὰ λυπῶμεν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους, ἀφηγούμενοι ἱστορίας κακουργημάτων— δὲν ἐποθοῦμεν νὰ ἐξυμνῶμεν τὴν δόξαν σου, νὰ χύνωμεν τὸ φῶς τοῦ ἄσματος ἐπὶ τῶν μεγαθύμων ἀθλῶν καὶ νὰ μεθῶμεν ἐν τῇ αὔρα τῆς ἀρετῆς.

Ἄλλ' ἰδὲ περὶ σέ καὶ ἐρώτησον:

— Ποῦ εἶναι ἡ ἀρετὴ;

Ὡ! οὐδ' αὐτὴ ἡ ἡχώ θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην λέξιν.

Ὁ Ρογήρος, βασιανίζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῶν ἀλγεινῶν αὐτοῦ σκέψεων, ἀπεμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τῆς πεδιάδος. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ πᾶσαι αἱ λύπαι ἡμῶν ἔχουσι τέλος, χαλαρούμεναι, ἂν ἦναι τοιαῦται, ὥστε νὰ ὑποφέρωμεν αὐτὰς ἐν ὑπομονῇ, ἢ καταστρέφουσαι τὴν ψυχὴν, ἂν ἦναι ὑπέρτεραι αὐτῆς, αἱ δὲ τοῦ Ρογήρου δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψωσι τὴν ψυχὴν του, ἢ εὐγένεια, ἥτις ἐν αὐτῷ ἦτο σφοδρότατον πάθος, μόλις εὔρε καιρὸν ν' ἀκουσθῆ, ἤρχισε νὰ ἐλέγχῃ αὐτὸν διὰ τοὺς παραδόξους τρόπους, δι' ὧν ἐφέρθη πρὸς τὸν Γίνον, τὸν μόνον ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, ὃν ἐνόμιζεν ἄξιον σεβασμοῦ καὶ τιμῆς.

Ὅθεν ἔστρεψε τὸν ἵππον του ὡσανεὶ θέλων νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἄνδρα, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἵππος του εἶχε φέρῃ πλέον αὐτὸν ἐκτὸς τῆς θέας τοῦ οἴκου ἐκείνου.

Ἄλλ' ἠπατάτο ὁ ἵππος, ἀφεθείς ὅλως εἰς τὴν διάθεσίν του, εἶχε προχωρήσῃ βραδέως, ὥστε ὁ Ρογήρος, οὐ μόνον τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἀγαθὸν Γίνον διέκρινεν, ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὅπου τὸν εἶχε ἀφίση, ἴστατο ἀκίνητος, βλέπων αὐτόν.

Τότε, ἔσυρε τοὺς χαλινούς, ἐπτέρινισε τὸν ἵππον του, καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, εὐρεθείς παρὰ τὸν Γίνον, ἀφίππευσε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ κεφαλὴ του, ὡσεὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὸ βάρος τῆς συγκινήσεως, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ φίλου του. Τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο λευκὸν ὡς σουδάριον, ἀλλ' οὐδὲν δάκρυ ἔρρευσε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ λάρυγξ του κεκλεισμένος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς λόγους νὰ ἐξέλθωσι· καὶ ἐκεῖνος δὲν ἀπεπειράθη κἄν νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Γίνος ὑπεστήριξεν αὐτόν· ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του δὲν μετεβλήθη, ἀλλὰ παχύτατον δάκρυ κυλισθὲν βραδέως ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ρογήρου, καὶ μετὰ τοῦτο, ἄλλα πολλὰ, καθιστάμενα βαθμηδὸν συγχρότερα... ἐνῶ τὸ πρόσωπόν του, ὡς εἴπομεν, οὔτε μεῖζονα, οὔτε ἐλάσσονα λύπην ἐνέφαινε, καὶ ἕκαστος τῶν μυῶν του ἔμενε εἰς τὴν θέσιν του, ὡσανεὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του οὐδὲν εἶχον κοινὸν πρὸς τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀνέβλυζον αὐθορμήτως ἀπὸ τῆς καρδίας.

Ποιητής, βλέπων τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ὑπὸ

τὰς πυκνὰς ὄφρυς, καὶ κυλινδούμενα ἐπὶ ἡλιοκαοῦς καὶ τραχέως προσώπου, ὡς ἦτο τὸ τοῦ Γίνου, θὰ ἀνεμιμνήσκετο βεβαίως τῶν στίχων τοῦ Ὀμήρου, ἐν οἷς οὗτος παρομοιάζει τὰ δάκρυα τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς ὄνοφερὸν ὕδωρ, χεόμενον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου κατ' αἰγίλιπος πέτρης.

Τὰ κύρια πάθη τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκφρασθῶσι διὰ τῆς γλώσσης, δὲν θὰ ἤρμοζε ν' ἀναφερθῶσιν ἐνταῦθα. Οὐ μόνον ἀπερρόφων πᾶσαν ἀλλήν δύναμιν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐνέτειναν καὶ τόσον πολὺ τὴν προωρισμένην νὰ δέχεται τὰς ὠθήσεις των, ὥστε μικρὸν ἔτι καὶ αὕτη θὰ διερρήγνυτο φέρουσα βεβαίωτατα θάνατον.

Δὲν ἀνέπνευσαν.

Καὶ ὅμως ἡ ἀφωτος ἐκείνη περίπτουσις ἐξέφραζε πλείονα, ὅσων ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῶσι καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον.

Ὁ εἰς δὲν ἐζήτησεν ὁ ἄλλος ὑπεσχέθη.

Ὁ μὲν ἐδέχθη ὁ δὲ δὲν προσέφερε.

Μυστηριώδεις κινήσεις φύσεως ἐξηγισμένης, ἃς τὸ πλῆθος οὐδέποτε θὰ ἐννοήσῃ, καὶ ἀπὸ τῆς ἐξιστορήσεως τῶν ὁποίων δέον νὰ τηρῆται μακρὰν, ὡς ἀπὸ τῶν μυστηρίων τοῦ ἀγιαστηρίου.

Μετὰ πολλὴν ὄρα, ὁ Γίνος εἶπεν ἐπὶ τέλους :

— Λοιπὸν, ἔχετε ἀμετάθετον ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσετε ἀμέσως ;

— Ναί.

— Δὲν λαμβάνετε τινὰ τῶν ἀνθρώπων μου συνοδόν ;

Ὁ Ρογήρος ἐσφιγξε τὴν χεῖρά του καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἐκδηλῶν οὕτως αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας του, εἶτα προσέθετο :

— Κύρ Γίνε, ὅτι σήμερον μὲ ἐνοχλεῖ ὀλιγώτερον εἶνε ἡ ἀπομόνωσις.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας. Μεταβαίνω εἰς τὸ βασιλεῖον ἡ κατοικία μου θὰ ἦναι εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ὁρέων τοῦ Ἀρπίνου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γαριλλιάνου, ἐπὶ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν κατεῖχον ποτὲ οἱ ἀνδρεῖοι Σακρακηνοί... Τὴν χώραν ἐκείνην θεωρῶ ὡς πατρικὴν μου κληρονομίαν, διότι ἀνήκει εἰς γενεὰν καταδικωμένην καὶ δυστυχή. Ἐκεῖ, δὲν τὸ ἀγνοεῖτε, Ρογήρε, θὰ ζῆ καρδιά, τῆς ὁποίας ὁ προτελευταῖος στεναγμὸς θὰ ἀπευθυνθῆ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς ὑμᾶς, καὶ βραχίων ὁ ὁποῖος ἐνόσφ δύναται νὰ φέρῃ τὸ ξίφος θὰ πολεμήσῃ πάντοτε προθύμως ὑπὲρ ὑμῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ μὲ προσκαλέσετε κατὰ τοῦ Μαμφρέδου, διότι δύναμαι νὰ τείνω τὴν δεξιάν ἐπὶ ἀναμμένων ἀνθρώπων, καὶ οὐχὶ νὰ τὴν ἀνυψώσω κατ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἤρχισα νὰ ἀγαπῶ.

— Ἄν καὶ τοῦτο θὰ σᾶς φανῆ παράδοξον, μάθετε, κύρ Γίνε, ὅτι ἂν ποτὲ ἐπικαλεσθῶ τὴν συνδρομὴν τῶν ὄπλων σας, δὲν θὰ πράξω τοῦτο ἢ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου. Περισσότερα δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ μάθετε περὶ τούτου, διότι θὰ ἦτο ἐπίσης ἀλγεινόν, εἰς ἐμὲ μὲν νὰ διηγηθῶ, εἰς σᾶς δὲ ν' ἀκούσητε. Ἀρκοῦ-

σιν ὅσα σᾶς εἶπον. Γίνε, γλυκύτατε φίλε μου, χαίρετε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ρογήρος, ἐσφιγξεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τοῦ Γίνου, ὅστις εἶπεν :

— Ἀφρησάτε μέγα βάρος ἀπὸ τῆς καρδίας μου. Τώρα βεβαίως δὲν θὰ πταίωμεν ἡμεῖς, ἂν οἱ βάρβαροι δὲν διωχθῶσιν ἐκεῖθεν τῶν Ἀλπεων. Τὸ ξίφος σας, Ρογήρε, ἐξ ὅσων εἶδον ἐν Ρώμῃ, δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ γλώσσά σας. Χαίρετε! Προσοχή, μὴ τὸ λησμονήσετε... Εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ὁρέων τοῦ Ἀρπίνου.

— Νὰ τὸ λησμονήσω ! Ὅταν ἡ ψυχὴ μου λησμονήσῃ ὅτι ὑπῆρξεν ἐν χθές, καὶ ἐν αὔριον, τότε δύναται μόνον νὰ σᾶς λησμονήσῃ, Γίνε !

— Κάλλιστα ! Ἐκεῖ λοιπὸν περιμένω νὰ μὲ προσκαλέσετε. Ἐν τοσοῦτῳ, ἃς τροχίσωμεν τὰ ξίφη μας, ὥστε ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γάλλους σωθῆ νὰ διηγητῆται ἐκεῖθεν τῶν Ἀλπεων πῶς κόπτουσι τὰ ἰταλικά ξίφη... Χαίρετε ! ἀλλ' ὄχι περιμεῖναιτε, Ρογήρε... Λαβετε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο, καὶ ἂν κατὰ τύχην δὲν δυνηθῆτε νὰ ἔλθετε ὁ ἴδιος, ὁ ταχυδρόμος, τὸν ὁποῖον θὰ πέμψετε πρὸς με μὲ αὐτό, θὰ ἐπιστρέψῃ φέρων πρὸς ὑμᾶς τετρακοσίους ἀνδρας καὶ ἓνα φίλον.

— Τί δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ, Γίνε ;... χαίρετε !

— Μὴ περιμεῖναιτε νὰ μὲ προσκαλέσετε εἰς τὰ ὕστερα... Συχνάκις, Ρογήρε, ἀριθμὸς μικρότερος ἀνδρῶν, ἢ ὅσους ἔχω ἐγώ, φθάσας εἰς κατάλληλον στιγμήν θὰ συνείτιεν εἰς τὴν νίκην στρατοῦ, τὸν ὁποῖον χιλιάδες ὀπλιτῶν, ἀφοῦ παρήλθεν ἡ εὐκαιρία, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι. Μὴ μοῦ φεισθῆτε. Σκέφθητε ὅτι τρέχων μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου οὐδὲν πράττω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὀλίγιστα ὑπὲρ τοῦ Μαμφρέδου ἄλλα πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι ἡ ὑπερτάτη τῶν ἡδονῶν τοῦ ἀγαθοῦ πολίτου εἶναι νὰ μάχεται ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. . Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε, Ρογήρε ;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐναγκαλισθῆτέ με μίαν ἀκόμη φοράν... καὶ χαίρετε !...

Ὁ Γίνος ἐκράτησεν αὐτῷ τὸν ἀναβολέα, ὁ δὲ Ρογήρος, ἰππεύσας ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιάν. Ὁ Γίνος τὴν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του, εἰπὼν :

— Μοῦ κάμνει καλὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ εὐλογία τοῦ πατρός μου. Προσέξτε πρὸ πάντων εἰς τὰς πληγὰς σας. Χαίρετε, ἀγαπητέ μου Ρογήρε... χαίρετε !

Ὁ δυστυχὴς νέος ἀπεμακρύνετο ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀποχαριτεῖζων ἐπανειλημμένως τὸν φίλον του, ὅστις δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του, ἄρχισεν οὐ διέκρινεν αὐτόν. Ὅτε δὲ δὲν τὸν εἶλεπε πλέον, ἔνεκα τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ δάσους, ἀπήλθεν ἐπὶ τινος πυργίσκου, ὅπως ἴδῃ αὐτὸν ἐξερχόμενον εἰς τὴν πεδιάδα... Ἄλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἐκεῖ ἡ ὄρασις του δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὸν διακρίνῃ. Τότε κλίνας ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ πυργίσκου

καὶ κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν θεωρῶν τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ φίλος αὐτοῦ ἐγένετο ἀφαντος.

Τί ἐσκέπτετο ἀγνοοῦμεν... Τοῦτο μόνον γινώσκουμεν, ὅτι ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν ἠκούσθη ψιθυρίζων... Ἀφοῦ ἡ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔρχεται τόσον σπανίως καὶ φεύγει τόσον ταχέως, εἶμαι βέβαιος ὅτι διδεται ἡμῖν, ὅπως αἰσθανώμεθα βαθύτερον τὴν θλιψίν.

Ὁ Ρογήρος, πληροφορηθεὶς καθ' ὁδόν, ὅτι ἦ τε αὐτὴ καὶ οἱ κυριώτεροι τῶν βαρόνων ἔμελλον ὅσον οὕτω νὰ μεταβῶσιν εἰς Βενεβέντον, ἐνθα ὁ Μαμφρέδης εἶχε προσκαλέσῃ γενικὴν συνέλευσιν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ οὐχὶ πλέον εἰς Νεάπολιν, ὡς ἐσκέπτετο. Μετὰ μακρὰν δὲ πορείαν, διὰ μερῶν ἀποτόμων, ἐπιμοχλωτέρων ἔτι γενομένην, ὡς ἐκ τῶν ἐξερθεσθεισῶν αὐτοῦ πληγῶν, τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Γίνου ἀναχωρήσεώς του, ἐφθασεν εἰς μέρος, ὅθεν ἐφαίνετο ἡ Ἁγία Ἀγάθη τῶν Γότθων. Ἄλλ' εἶτε ἐφοβήθη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρυβῆ, εἶτε ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπεφάσισε νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἀλλὰ ν' ἀναπαυθῆ ἐν τῷ πρώτῳ ἐξοχικῷ ξενοδοχείῳ, ὅπερ ἤθελε συναντήσῃ. Δὲν παρήλθε δὲ πολὺ καὶ τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ ἐμβλήματος, ἐζωγραφημένου ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ ζωγράφος, καθ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ, ἠθέλησε νὰ ἀπεικονίσῃ σελήνην κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, ὅταν ὁμοιάζῃ, ὡς λέγει ὁ Ὁράτιος ἐν τινι τῶν ὠδῶν του, καὶ ἡ Μοῦσα γινώσκει μεθ' ὁποία χάριτος, πρὸς τὰ κέρατα τῆς δαμάλεως. Μελαναὶ τινες σφαῖραι ὑπὸ τὴν σελήνην, παρίστανον βεβαίως νέφη, οὕτω τοῦλάχιστον πιστεύω. Ἄνωθι δὲ τοῦ ἀριστουργήματος ἐκείνου τῆς τέχνης ἦσαν γεγραμμένοι δι' ἀνθρακος οἱ ἐπόμενοι στίχοι :

Τώρα ποῦ ἡ νύχτα σιωπαίνει
Καὶ εἶναι σκοτινὴ... καὶ κάνει κρύο...
Ἐλάτε διαβάταις κουρασμένοι
Εἰς τῆς Σελήνης τὸ Ξενοδοχεῖο.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐσκέφθη ἀκουσίως ὁ Ρογήρος, ἠδύνατο νὰ ἦναι ὀλιγώτερον ἀθλιὸν ἄλλ' ἀφοῦ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα καλὰ, τὸ καλλίτερον εἶναι νᾶναι κατὰ μέρος.

Ἐνθ' ὁ Ρογήρος ὠνειροπόλει οὕτως, ἔκ τινος παρακειμένου τῆ οἰκίας κτιρίου, χρησιμεύοντος ἀντὶ ἰπποστασίου, ἐξῆλθε παιδίον, παράδοξον ἔχον τὴν μορφήν, ὠχρὸν, ἀλλοίθωρον, τὰ χεῖλη ἔχον ἀνεστραμμένα καὶ τὴν κόμην ἀκτένιστον. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπλατύνετο πρὸς τὰ ὀπίσω, παριστάσα σχῆμα βαλαντίου. Τὰ ἰμάτιά του, ὧν τὰ χρώματα δυσκόλως θὰ ἠδύνατο τις ν' ἀριθμήσῃ, ἦσαν τόσον κομψῶς ἐμβαλλωμένα, ὥστε τὰ ἀλλεπάλληλα ἐμβαλλώματα ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ὕφαντουργήματα, ἀνήκοντα εἰς αὐτὸ τὸ πρῶτον ὕφασμα. Τὸ παιδίον τοῦτο, χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, ἤρπασεν ἐκ τῶν χαλινῶν τὸν ἵππον τοῦ Ρογήρου καὶ προσεπάθει νὰ σύρῃ αὐτὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ ἰππότης τεί-

νας τὴν φέρουσαν σιδηροῦν χειρόκτιον δεξιάν του ἐπληξε τὴν χεῖρα τοῦ ἀδιακρίτου ἐκείνου παιδὸς, ὅπερ ὀπισθοχωρήσαν ἀμέσως βήματα τινα ἤρχισε ἐν φωνάζῃ καὶ νὰ φουξᾷ τὸ πληγὲν μέρος.

— Δόξαζε τοὺς ἁγίους σου (προσέθετο ἀπειλητικῶς ὁ Ρογῆρος) ὅτι δὲν σοῦ κάμνω καὶ κάτι χειρότερον, διότι ἔως σήμερον κανεῖς, οὔτε χριστιανός, οὔτε σαρκηνός, ἠδυνήθη νὰ καυχηθῇ ὅτι ἤγγιξε τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου μου.

Ἀκούων ὁμῶς τὸν παῖδα θρηνοῦντα, ὁ ἡμέτερος ἦρας ὑπέκυψεν εἰς τὴν παλαιὰν συνήθειαν—τὴν ὁποίαν οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ νοῦς μας—ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος δύναται δι' ἐνὸς νομίσματος χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ὕβρεις, νὰ στερεύσῃ τὰ δάκρυα, καὶ νὰ κωλύσῃ τῆς ψυχῆς τὰ συναισθήματα. Ἐξαγαγὼν δὲ φλωρίνιον προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν παῖδα.

Πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἀγνοᾷ ἄλλ' οἱ παῖδες, ὧν τὸ πνεῦμα φαίνεται ἀνίκανον διὰ τὰς ἀπλουστεράς γνώσεις, ποθοῦσιν ἀπλήστως καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δίποδον τὰ χρήματα, καίπερ ἢ ἀπόκτησις αὐτῶν, ἢ δαπάνη, τί ἀντιπροσωπεύουσι καὶ διατί τὸ ἀντιπροσωπεύουσιν, ἔπρεπε νὰ ἦναι ἰδέαι ἀφηρημέναι, μὴ δυνάμεναι νὰ εἰσχωρήσωσιν εὐκόλως εἰς τὴν κεφαλὴν παιδός.

Ἴσως τὸ στιλπνὸν καὶ στοργύλον ἐκεῖνο σῶμα προσελκύει τὴν προσοχὴν των.

Ἴσως—καὶ τοῦτο φρονῶ ὅτι εἶναι τὸ ἀληθέστερον—ἡ ἐπιστήμη τοῦ νομίσματος εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην συμφωνοτέρα πρὸς τὴν ἡμέτεραν φύσιν καὶ ἡ μόνη, ἣτις ἔμεινε κοινὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδάμ ἄχρι τοῦδε.

Ὁ Ρογῆρος, μόλις ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ φλωρινίου, ἠσθάνθη ἐνδόμυχόν τινα λύπην, καὶ, ἐπειδὴ ἡ μηχανικὴ ταχύτης τῆς σκέψεως—ὡς γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται—εἶναι καὶ σήμερον ἔτι τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πνευματικότητος, ἐνριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἔγνω τὸ μεταξὺ τῆς γενομένης ὕβρεως καὶ ἐνὸς νομίσματος ἀνάρμοστον, τὸ χαμερπὲς τῆς σκέψεως ὅτι διὰ τοῦ νομίσματος θὰ ἐπανωρθοῦτο ἡ ὕβρις, καὶ πόσον μωρὸς εἶναι ὁ θέλων διὰ τοῦ νομίσματος νὰ καταπνίξῃ τὰ αἰσθήματα—καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀνήκοντα εἰς σοφίαν λίαν μυστηριώδη καὶ τὰ ὅποια εἶναι ἀνάρμοστον νὰ ἐκθεσῶσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ἄς μὴ εὕρῃ δέ τις παράδοξα, ὅσα εἶπον ἀνωτέρω.

Ὁ ὄχλος—καὶ λέγων ὄχλου δὲν ἐνοῶ μόνον τοὺς ἔχοντας ἱμάτια ἐκ βαμβακεροῦ καὶ χονδρῶ ὑφάσματος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔχοντας ἐξ ἐριούχου τιμωμένου πρὸς τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα δραχμὰς ἐκάστην πῆχυν—ὁ ὄχλος ἔχει ἀλλόκοτον ὀργανισμόν, καὶ ἂν ἡ τύχη ρίψῃ εἰς τὰς χεῖρας του βιβλίον, τὸ ὅποιον δὲν ἐννοεῖ, παρατηρεῖ ἀμέσως, ἂν ἡ φήμη τοῦ συγγραφέως ἦναι παλαιὰ καὶ ἐρριζωμένη ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἂν ὁ συγγραφεὺς ἦναι νέος καὶ ἀγένειος ἔτι.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καταπνίγει δίκην σπόγγου τὸ αἶσχος τῆς ἀμαθείας· καίπερ δὲ μὴ ἐννοῶν καὶ αἰσθανόμενος μερίστην λύσαν νὰ δῆξῃ, κραυγάζει: «Εὕγε!» Οὐαὶ δὲ αὐτῷ, ἂν μὴ ἔπραττεν οὕτως! ἡ περιφρόνησις θὰ ἠκολούθει τὴν γυμνότητα τοῦ πνεύματος· καὶ ἀνέχεται μὲν νὰ ἦναι γυμνὸς πάσης ἐτιστήμης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κεκαλυμμένος δι' αἰσχύους.

Ἡ μοχθηρία ὁμῶς τῆς καρδίας δεικνύεται πληρέστατα ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει. Γινώσκων ὅτι δύναται νὰ βλάψῃ, ὅτι δύναται νὰ οὐρλιάσῃ, νὰ ρίψῃ ἐν τῷ βορβόρῳ του τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ, καταπατῶν τὴν κεφαλὴν του, σπεύδει ἀγαλλόμενος, ὡς ὁ ὄνος τοῦ Αἰσώπου, νὰ λακτίσῃ τὸ μέτωπον τοῦ ὑπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ γήρατος ἐξησθημένου λέοντος.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ναί, κύριε, ἦτο εἰς τὰ 1853 ἡμῖν τότε λοχαγὸς καὶ εἶχα κληρονομήσει μίαν ἀδελφήν μου, ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσεν εἰς Lot. Ὁ συνταγματάρχης προέφερε τὴν λέξιν ταύτην Lotte μὲ τρία t. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅπου μὲ ἔκλεψεν ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὴν καταγραφήν...

— Λυπηρὸν γεγονός, συνταγματάρχα, ἀλλ' εὐτυχῶς σπανιώτατον...

— Μὲ ἔκλεψε! ναί, κύριε, μὲ ἔκλεψε, ἕνας συναδέλφος σου...

Καὶ φλογόντα βλέμματα ἐξακοντίζων κατ' αὐτοῦ, ὁ συνταγματάρχης ἐφαίνετο μεμφόμενος αὐτὸν τὸν Φροσσάρ ὡς ὑπεζαιρέσαντα τὴν κληρονομίαν του.

— Sapristi, συνταγματάρχα, ἔλεγε τότε ὁ Πομπερὰν ὅστις εἶχε πολλὴν τὴν οἰκειότητα μετὰ τοῦ Μερλώ, τὰ 1853 ὁ Φροσσάρ ἦτο δέκα ἐτῶν παιδί καὶ λογικῶς δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς συνένοχος τοῦ ἐγκληματίου συμβολαιογράφου σου! ... Ἡξεύρω ὅτι τώρα εἶναι τριάκοντα ἐτῶν, καὶ ὅτι εἶναι τετραπέρατος στρεφόμενος πάντοτε περίξ τῶν νεανίδων... Αὐτὸ ὁμῶς δὲν εἶναι λόγος διὰ τὸν καταδικάσῃ τις εἰς αἰώνια δεσμά.

Ὁ Μερλώ ἐβρυχήθη ὡς ὕαινα τρωθεῖσα, καὶ ἀνέκραξε:

— Τῶν νεανίδων; ... Ἄν ἤξευρα...

— Πιστεύσατε, συνταγματάρχα, ἐπιθύριζεν ὁ Φροσσάρ, εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ σεβασμοῦ μεθ' οὐ...

— Καλὰ! καλὰ! ἔχω ἐγὼ τὸ μάτι μου... Μεταβολὴ! μάρς!...

Καὶ ἀφείξ τὸν Πομπερὰν γελῶντα ὡς παράφρων, καὶ τὸν Φροσσάρ κατατεθλιμ-

μένον, ὁ συνταγματάρχης μετέβαιεν ὡς φρουρὰ τῶν δύο νεανίδων δέκα βήματα μακρὰν αὐτῶν βαδίζων.

Περὶ τὰς τέσσαρας ἐπανέκαμπτον εἰς Καναλέλ.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Βερνάρδου συνέπιπτε τὴν 12 Αὐγούστου. Ἐγένοντο ἐπὶ τούτῳ μεγάλαι παρασκευαί, καθότι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ξενιζομένων νὰ εὐχηθῶσι τὴν ἑορτὴν ταύτην τῷ κόμμητι μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος, προσκομιζόντες αὐτῷ ἕκαστος διάφορα ἀπροσδόκητα δῶρα. Ὁ κόμης παρεκάλεσε μόνον τὸν Σεβερὰκ νὰ μὴ λείψῃ.

— Κατέστητε ἄγριος πάλιν, τέκνον μου, εἶπε πρῶτος ὁ κόμης. Ἐχετε φαίνεται περιοδικὰς ὑποτροπὰς. Ἐνθυμήθητε ὅτι πρὸ ἔτους εἴσθε πάντῃ ἀκοινώτητος. Ὅφείλετε νὰ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εὐζωίας σας. Ἄλλως τε, εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἦσθε ἐνταῦθα τὴν 12 ἵνα μοὶ εὐχηθῆτε τὴν ἑορτὴν. Θέλω δωρήσει ὑμῖν καὶ ἓν μικρὸν δῶρον.

Ὁ Σεβερὰκ λίαν ἐθορυβήθη ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ στρατηγοῦ. Τί δῶρον ἠθελε δώσῃ αὐτῷ; Πρὸς τί τὸ κέον τοῦτο δεῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας; Τί δ' ἔπραξεν ὅπως ἀξίος ἦ τούτου; Μὴ ὀλίγα ὀφείλει αὐτῷ; Καὶ ὁμῶς τὸν ἐξαίρετον τοῦτον ἄνδρα, τὸν ἀφοσιωμένον προστάτην, τὸν μέγαν εὐεργέτην, τὸν ἀληθῆ πατέρα, ἠπάτα ἐλεεινῶς!

IB'

Ὁ κόμης ἠγέρθη λίαν πρῶτὴ τὴν 12 Αὐγούστου, ὅπως μεταβῇ εἰς ἐποπτεῖαν τῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γενομένων ἔργων.

Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μερλώ καὶ Πομπερὰν ἔδωκε τινὰς διαταγὰς ὡς πρὸς τὴν πῆξιν τῶν δοκῶν ἐφ' ὧν ἔμελλον νὰ θεθῶσι τὰ πυροτεχνήματα.

Ἐρριψεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς πηγυμένης σκηνῆς ὑφ' ἣν ὠρχοῦντο οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κήπου. Ἐπεσκέφθη τὸ περίπτερον, ὅπερ ὑπὸ τὰ δένδρα εἶχε διασκευασθῆ ὅπως περιλάβῃ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τούτῳ προσκλήθεισαν ἐκ Παρισίων.

Καὶ τὴν ἐνδεκάτην, διευθετήσας τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς διδομένης ἑορτῆς, ἐπανῆλθεν οἰκαδε.

Ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας αἱ θύραι ἀνεπετάσθησαν, καὶ τὸ πλῆθος ἤρξατο νὰ καταλαμβάνῃ τὸν κήπον.

Ἡ ὀρχήστρα διέχεε μακρὰν εἰς τὰ πέριξ τὰς ἡχοὺς τῶν ὀργάνων τῆς.

Ὁ κρότος τῶν βαρέων ὑποδημάτων, πληττόντων τὸ ἔδαφος, οἱ γέλωτες, αἱ ζητωκραυγαί, αἱ προσκλήσεις τῶν χορευτῶν, ἀφικνοῦντο μέχρι τοῦ πύργου.

Μέρος στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς τοῦ Melun ἦλθεν ἐπίσης καὶ ὠρχεῖτο μετὰ τῶν ὠραίων χωρικῶν νεανίδων. Ἐν ταῖς αἰθούσαις σπουδαῖα ὑποκείμενα συνεκτροῦντο.

Μεταξὺ αὐτῶν ἐβλεπέ τις τὸν διευθυντὴν τῆς σχολῆς τῶν Fontainebleau τὸν νομάρχην τοῦ Melun, τὸν δήμαρχον τοῦ

Bois-le-Roi, πλούσιον ἐργοστασιάρχη. Ἡ Σάρρα, λαμπρὰν ροδόχρουν ἐσθῆτα ἐκ σειρικοῦ φέρουσα καὶ ἐν θελκτικῇ κομμώσει, ἄνευ κοσμημάτων, διελέγετο μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Bois-le-Roi, σεβαστοῦ γέροντος, αἰχμαλωτισθέντος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Ὁ Σεβερὰκ, ἐν τῇ ἀπλῇ στολῇ του, εὐρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἀκρωμένως ἀφρημένως τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ἐν τῷ ὕδατι τῆς μεγίστης δεξαμενῆς πολύχρωμοι φανοὶ ἀντανέκλων τὰ φῶτα των, πλοιάρια σηματολόγηστα διήρχοντο, ἐκλύοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοὺς κυπρίνους, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἡμέρα.

Παρίστα τέλος λαμπρὸν θέαμα ἄπας ἐκεῖνος ὁ φωτιζόμενος εὐρὺς χώρος. Καὶ οἶονεϊ ἐμφυχωθέντες ὑπὸ τῆς λαμπηδόνος τῆς ἑορτῆς οἱ πρόγονοι τῆς ιδιοκτησίας ταύτης ἐφαίνοντο γελῶντες.

— Διάβολο! ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ Σεβερὰκ; εἶπεν ὁ κόμης ἀποσπώμενος μετὰ λύπης ἀπὸ μεγίστου κύκλου δημοτικῶν ἀρχόντων.

— Τὸν παρετήρησα, στρατηγέ, πρὸ ὀλίγου, εἰς τινα γωνίαν, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, ὃν ὁ Μερλώ εἶχε τρέψει εἰς δρομαίαν φυγὴν. Ἄ! ἰδοὺ αὐτός...

Ὁ στρατηγὸς ἐβάδισε πρὸς τὸν ὑπασιστήν του, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ φαιδρὰν μορφήν. Ὁ Πέτρος ἠγέρθη αἰφνης, καὶ λίαν τεταραγμένος ἐθεώρει αὐτὸν ἐρχόμενον.

— Τώρα ὅποτε ἐτελείωσα πᾶν ὅ,τι εἶχον μετὰ τῶν ἄλλων, ἔλθετε νὰ σὰς περιπτυχθῶ, εἶπεν ὁ κόμης. Ὑμᾶς κυρίως πρέπει νὰ συγχαρῶ. Ὁ ὑπουργός, ἀπονέμων δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀξίαν σας, ὡς γινώσκων τὰς σπουδαίας πρὸς τὸ Κράτος ἐκδουλεύσεις σας, διώρισεν ὑμᾶς Ἰλαρχον..

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Πέτρος ὠχρίασε τόσο, ὥστε προὐχῶρσεν ὁ Φροσσάρ ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ, νομίζων ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ.

Ἰστατο, μὲ σπινθηρίζοντας ὀφθαλμούς, καὶ ἀκινήτους χεῖρας, ὡσεὶ νεκρός.

— Sapristi! εἶπεν ὁ Φροσσάρ, τί ἔπαθες; Τριάκοντα ἐτῶν νέος καὶ Ἰλαρχος! Νομίζω ὅτι εἰς τὸν στρατὸν, οὐδεὶς θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν βαθμὸν αὐτὸν νεώτερός σου. Bravo!

— Ἀγαπητὲ Φροσσάρ, εἶπεν ὁ στρατηγὸς συγκεινημένος, ὁ Πέτρος εἶναι ἀξιόλογος στρατιώτης, πρὸς δὲ τούτοις καλεῖται Σεβερὰκ. Οὐδεὶς ἐν τῷ στρατῷ θέλει λησμονήσῃ πῶς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του.

Ὁ Πέτρος ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῆς περχειρίδος τῆς στολῆς του.

Ἐπασχε δεινῶς.

Νὰ εἶναι τόσο ἐνοχος πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ τὸσας εὐεργεσίας, νὰ εἶναι τόσο ἀνάξιος τοῦ ἐνδόξου πατρὸς του, οὐτινος τὴν μνήμην ἐτίμων πρὸ αὐτοῦ, νὰ πληρῶται ὑπὸ τῆς εὐνοίας, ἐνῶ τόσο ὀλίγον ἦτο ἀξίος αὐτῆς!

Ἠχῆθη νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ

τὸν στρατηγὸν καὶ νὰ πλῆνῃ διὰ τοῦ αἵματός του τὴν κηλίδα, ἣν ἐνεκόλαψεν αὐτῷ.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ, ὅ,τι δίδεται ὑμῖν, ἤδη, σὰς ὠφείλετο. Φεῦ! αὐτὸ δὲν ἀποδίδει ὑμῖν πατέρα, ὅστις βεβαίως, θὰ ἔπραττε πολλὰ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ τέλος, βλέπετε, ὅτι δὲν ἐλησμονήθη... Ἄλλως τε, κατελάβετε τὴν θέσιν αὐτοῦ ὑμεῖς, ὅστις, δοθείσης περιστάσεως, θέλετε πράξῃ τὸ καθήκον σας...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Σεβερὰκ· ἐφαίνετο οἶονεϊ ἀνηθῶν. Ἄνεπνευσε τέλος.

— Δὲν δύνασθε νὰ μένητε παρ' ἐμοὶ πλέον μὲ τὸν βαθμὸν σας... Ὅθεν δέον νὰ χωρισθῶμεν, καὶ τοῦτο μὲ θλίβει... Ἄλλὰ δὲν εἶμαι ἐγωῖστής... ἀπέβλεψα μόνον εἰς τὸν προβιβασμὸν σας... Ἄλλως θέλομεν ρυθμίση τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν κάλλιον...

— Στρατηγέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Σεβερὰκ, ἐπειδὴ πρωτίστως ἀπεβλέψατε εἰς τὸ συμφέρον τοῦ στρατιωτικοῦ μου σταδίου, σὰς λέγω ὅτι κατόπιν τῆς μεγίστης ταύτης πρὸς με εὐνοίας ὑμῶν, ἡ μόνη ἀρμόζουσα εἰς ἐμὲ θέσις εἶναι ἐκείνη, ἣτις παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ δειχθῶ διὰ τῶν ὄπλων ἀξίος τῆς ὑμετέρας ὑπολήψεως... Πρὸ ἔτους ἤθελον νὰ μεταβῶ εἰς Ἀλγερίαν. Μὲ ἀπεκλίνατε τοῦ σκοποῦ τούτου τότε. Σήμερον, λοιπὸν, αἰτῶ ὑμῖν τοῦτο καὶ πάλιν ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου... Δέομαι ὑμῶν...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἡ Σάρρα ὠχρὰ καὶ σύνοφρος εἶχεν ἐμφανισθῆ. Κεκρυμμένη ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης οὐδεμίαν λέξιν ἀπόλωσεν ἐξ ὧν ἐλέχθησαν.

Ἦκουσε τοῦ κόμητος λέγοντος ὅτι ὁ Πέτρος ἔδει νὰ χωρισθῇ αὐτοῦ, τοῦ Πέτρου αἰτοῦντος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀλγερίαν, καὶ πληγεῖσα τὴν καρδίαν, εἰσηλθεν ὅπως ἀμυνθῇ κατὰ τῆς ἀπειλουμένης εὐτυχίας τῆς.

— Προσπλήξῃ μοι, εἶπεν ὁ κόμης φαιδρός, δύνασθε νὰ συγχαρῆτε τῷ Σεβερὰκ ἐπὶ τῷ προβιβασμῷ αὐτοῦ, ὃν θὰ ἴδωμεν αὐριον εἰς τὸ ἐπίσημον φύλλον τῆς κυβερνήσεως.

Ἡ Σάρρα μειδιῶσά πως καὶ μόλις ἀκουομένη,

— Συγχαίρω ὑμῖν, κύριε εἶπεν, ἐξ ὅλης καρδίας...

— Ἐχει εὐρὺ στάδιον, ἐπανελάβεν ὁ στρατηγός, μὴ παρατηρήσας τὴν ταραχὴν τῆς γυναικὸς του, ταχέως θὰ εἶναι στρατηγός... θὰ ἀνυψώσῃ τὸ ὄπερ φέρει ὄνομα...

Ἐνῶ δὲ εἰσήρχετο ὁ Μερλώ, ζητῶν τὸν Φροσσάρ, ὃν δὲν ἔβλεπε πρὸ τετάρτου ὄρους, καὶ οὐτινος ἐφοβεῖτο τὴν ἐξαφάνισιν ταύτην, μὴ σκοπὸν εἶχεν ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τῶν νεανίδων, ὁ στρατηγός, εἶπε ζωηρῶς αὐτῷ:

— Ἠξέυρεις, ὁ Σεβερὰκ εἶναι ἤδη Ἰλαρχος... Νομίζω ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Ὁ Μερλώ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐγένετο

καταπόρφυρος καὶ ἐψιθύρισε μετὰ τῶν ὀδόντων του:

— Χαίρω πολὺ... πολὺ! Λαμπρὸς προβιβασμός! Εἰς τὰ χρόνια μας ἔπρεπε νὰ περάσου δέκα ἔτη διὰ ν' ἀρπάξῃ τις κανένα γαλόνι. Ἄλλ' εἰς τί θὰ μεταχειρισθῶν αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀξιωματικούς; Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Σεβερὰκ εἶναι λαμπρὸ παιδί, ὄχι πεταλούδα, ὅπως εἶναι σήμερον οἱ περισσότεροι νέοι. Ἀκούεις, κύριε συμβολαιογράφει;... χαίρομαι δὲ πολὺ δι' αὐτὸν τὸν προβιβασμὸν... Ναι! χαίρομαι!! εἶπε.

— Ἄλλὰ καὶ ἐγώ, συνταγματάρχα, ἀπεκρίνατο ὁ Φροσσάρ, πιστεύσατέ το...

Ὁ συνταγματάρχης ἔστρεψε τὰ νῶτα αὐτῷ, καὶ συνοδεύων τὸν κόμητα, ἀπεμακρύνθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐρωτολήπτου Λεοπόλδου μακρόθεν.

Μόνη μείνασα ἔναντι τοῦ Σεβερὰκ, ἡ Σάρρα, ἔλαβε τὸν βραχίονα αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ καὶ ἡ μόνωσις πλήρης.

Μόνοι οἱ ἔρασταί τοῦ χωρίου, ζητοῦντες τὴν σιγὴν καὶ τὸ μυστήριον, ἐβάδιζον βραδέως ἐν τῷ σκότει, ψιθυρίζοντες χαμηλοφώνως καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτοὺς συνέβαιεν.

Ὡχρὰ λάμψις τῆς σελήνης, εἰσδύουσα διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου ἐφώτιζε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Σάρραν.

Ἐμενον ἐπὶ στιγμὰς τινας, ἀκίνητοι, σιγηλοὶ, ἔχοντες πολλὰ νὰ εἴπωσι, καὶ ζητοῦντες μετὰ ταραχῆς διὰ τίνων λόγων ν' ἀρξῶνται τῆς διαλέξεως ἀφ' ἧς ἐξηρτάτο τὸ μέλλον των.

Ἡ Σάρρα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον ν' ἀναμένη ὠμίλησε πρώτη.

— Λοιπὸν ἀναχωρεῖτε; εἶπε τρέμουσα.

Ὁ Σεβερὰκ ἐθεώρησεν αὐτὴν θλιβερῶς, καὶ μετὰ φωνῆς σταθερᾶς,

— Εἶναι ἀνάγκη, ἀπεκρίνατο.

— Διατί;

— Διότι ὁ βίος μοι εἶναι ἀδύνατος ἐνταῦθα, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μετ' ἐκχύσεως λύπης, διότι ἐκάστη ἀπόδειξις εὐνοίας, ἣν μοι παρέχει, ὁ σύζυγός σας εἶναι ἡ σκληροτέρα τῶν ταπεινώσεων, ἡ φρικαλεωτέρα τῶν βασάνων, διότι βδελύσσομαι ἐμαυτὸν καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ μισήσω ὑμᾶς.

— Πέτρε!

— Ναι, ἡ ζωὴ ἦν ἀγῶ, εἶναι ἡ χειρὶστη πασῶν, ἀμφιβάλλω δ' ἂν εὐρίσκηται ἐλεεινοτέρα ταύτης. Ἄλλως τε, εἶναι δικαία, φέρει ἐφ' ἑαυτῆς τὴν τιμωρίαν. Ὁ δὲ προσβαλλόμενος ἐκδικεῖται τόσῳ καλῶς, ὥστε ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ποῖαν ἠδύνατα νὰ λάβῃ καλλιτέραν ἐκδίκησιν ταύτης. Ἐξῆσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κλέπτων τὴν περιουσίαν του... διότι μὲ ἠπατάτε λέγουσα ὅτι δὲν ἀνήκετε εἰς αὐτὸν! Εἰσθε σύζυγός του. Ἄλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ἐμπιστευθῶ ὑμῖν καὶ νὰ γευθῶ πάσας τὰς πικρίας. Τέλος εἶναι ὁ μόνος ἀνθρωπος ὃν ἀγαπῶ, σέβω καὶ ὑπολήπτομαι, καὶ ὃν προδίδω καὶ ἀτιμάζω.

Ἡ Σάρρα, πελιδνὴ καὶ μὲ συνεσπασμένα χεῖλη, μόλις ἀνέπνεε.

— Έστω, χωρισθῆτε ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν. Ἀλλὰ διατί ν' ἀπομακρυνθῆτε, διατί νὰ μεταβῆτε εἰς Ἀλγερίαν; Ἀφετέ μοι, τοῦλάχιστον, τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὰς βλέπω ἐνίοτε, ἔστω καὶ μακρόθεν. Παράσχετε μοι τὴν χαρὰν νὰ σὰς συναντῶ καὶ νὰ σὰς ὀμιλῶ.

— Εὐφρόσυνος ἱκανοποίησις! εὐτυχῆς χαρὰ! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος μετὰ δριμύτητος. Εἴμεθα ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ὡς δύο ἔνοχοι. Μεταξὺ ὑμῶν, ὑπάρχει πάντοτε σκιά τις ἀπειλοῦσα ἡμᾶς, ἀνάμνησις δι' ἣν ἐρυθριῶμεν, ὀπισθοβουλία δηλητηριάζουσα τὴν μέθην μας καὶ καθιστῶσα φρικαλέους τοὺς ἀσπασμούς μας.

Ἡ Σάρρα ἦτο ἐτοίμη νὰ κρυγᾷ:

— Ἀποστρέφεσαι τὸν ἔρωτά μου, διότι δὲν με ἀγαπᾶς πλέον, διότι ἀγαπᾷς ἄλλην.

Ἡ εἰκὼν τῆς Λευκῆς ἐνεφανίσθη αὐτῇ πραεῖα καὶ εὐχαρις, ἐφρικίασεν... Ἀλλ' ἐσίγησε, φοβηθεῖσα μὴ ἐν ἧϊ ἐξάψει αὐτοῦ ὁ Πέτρος, τῇ ἀποκριθῆ ἠραεῖως.

— Ναί, ἀγαπῶ ἄλλην!

Μετὰ τοιαύτην ἐξομολόγησιν, τὸ πᾶν ἐθραύετο, καὶ ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀνακτῆσαι τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἐτοίμην νὰ τῆς διαφύγῃ.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ σφίγγουσα αὐτὸν ἰσχυρῶς, ἐνῶ σῶμα τὸν ἐθεώρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,

— Ἀλλὰ σὲ λατρεύω, ἐγώ, εἶπε καὶ αἰτῶ χάριν παρὰ σοῦ. Λάβε οἶκτον δι' ἐμέ, ἂν εἶσαι τόσῳ σκληρὸς διὰ σεαυτόν. Γινώσκεις ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνῆκον εἰς σέ, σὺ ὑπῆρξας ἡ μόνη σκέψις μου, τὸ μόνον ὄνειρόν μου, ἡ προσφιλεστέρα μου χαρὰ. Ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδική σου. Μοι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπήσω ἄλλον ἄνθρωπον ἐκτὸς σοῦ. Ἐδόθην εἰς σέ ἀνεπιφυλάκτως, ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐγινόμην ἔνοχος, εἶμαι ἀναξία, καὶ θέλω νὰ εἶμαι εἰσέτι, διότι οὐδὲν ὑπολογίζω προτιμότερον τοῦ ἔρωτός μου. Εἶμαι δὲ ἐτοίμη τὸ πᾶν νὰ καταπατήσω, ὅπως ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι εὐδαίμων. Σὺ μὲ βρασνίζεις, εἶναι κακὸν τοῦτο! Ἐσο βέβαιος, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν δὲν θέλω ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι δύνασαι ἀκόμη νὰ μ' ἀγαπήσης, ὅτε τὰ ὄνειροπολήματά μου καταρρεύσωσιν, ἡ ζωὴ μου δὲν θ' ἀριθμῆ μίαν ἡμέραν περὶ σὸς ἔρωτος, καὶ ἡ ὑστάτη πνοή μου θ' ἀποστῇ μετὰ τῆς ὑστάτης ἐλπίδος μου.

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη λίαν ἐπὶ τῇ τῆς Σάρρας εἰλικρινείᾳ.

Κατεμέτρησεν ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τοῦ πάθους τῆς δυστήνου γυναικός, ἧτις διέπραξε τὸ σφάλμα, οὐχὶ ἐξ ἀκολασίας, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος, παρασυρθεῖσα ὑπὸ ἀκαταμαχητοῦ δυνάμεως καὶ πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ οἰκτεῖρῃ βλέπων αὐτὴν τόσῳ πάσχουσαν.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἰδικὰς τοῦ θέλων νὰ τῇ δώσῃ θάρρος, ὅπως πληρώσῃ τὴν θυσίαν.

Ἡ Σάρρα ὅμως παρεγνώρισε τὸ δαῖγμα τοῦτο τοῦ οἴκτου, ἐνόμισεν ὅτι ἔθιξε τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὃν ἤθελε ν' ἀνα-

χαιτίσῃ, καὶ ἀναπτερωθεῖσα ὑπ' ἐλπίδος:

— Μείνε, Πέτρε, σὲ καθικετεύω! εἶπε περιπτύσσουσα αὐτὸν πυρετωδῶς, θὰ σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε τὸ πᾶν νὰ λησμονήσῃς.

Ὁ Σεβεράκ πάραυτα ἐγένετο κατηφής. Οἱ λόγοι τῆς Σάρρας ἐπανέφερον αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Ἄν με ἀγαπᾶτε, εἶπε, μὴ μ' αἰτεῖτε νὰ θυσιάσω ὑμῖν τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς μου, βοηθήσατέ μοι, τούναντίον, ν' ἀνορθώσω ἑμαυτὸν ἀπέναντι ὑμῶν,

Ἡ Σάρρα ἠτένισε τὸν Σεβεράκ θέλουσα νὰ βολιδσκοπήσῃ τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Ἀνέγνω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀκλόνητον ἀπόφασιν. Ἐκρινε λοιπὸν κἀλὸν νὰ μὴ ἐπιμένῃ ἐπὶ πλέον, καὶ γενομένη λογικώτερα,

— Ὡστε τετέλεσται; εἶπε στενάχασα, καὶ δέον νὰ συνειθίσω, ὅπως μὴ ἀκούω πλέον τῆς γλυκεῖας φωνῆς σου;

Καὶ λεγούσης ταῦτα, δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἂν στέργω μετὰ συντριβῆς καρδίας εἰς τὸν σκληρὸν τοῦτον χωρισμόν, θέλεις μοι εὐγνωμονεῖ διὰ τὸ θάρρος μου τοῦτο; θέλεις διαγνώσει ἐν αὐτῷ ὑπερτάτην ἀπόδειξιν ἔρωτος, τὴν μεγίστην, ἣν γυναικεῖα καρδία δύναται νὰ παράσχῃ;

Ἐπαύσατο ὑπὸ τῶν ὀλολυγμῶν.

Ὁ Σεβεράκ ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἐκράτει αὐτὴν, φόβῳ μὴ πέσῃ.

Αὕτη ἀφέθη ὡς παιδίον, στηρίζασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ δοῦσα ἐλεύθερον ροὴν εἰς τὰ δάκρυά τῆς.

Οὐδὲν ἔλεγεν, ἀλλ' ὄκτειρε τὴν ἀτυχίαν τῆς.

Ἐὰν ἐγένετο σύζυγός τῆς, ἤθελεν εἶσθαι εὐδαίμων.

Τί τὸ κωλύσαν τοῦτο;

Μικρά τις ψυχρότης ἐκ μέρους ἐκείνου, καὶ κουφότης ἰδιότροπος ἐκ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλ' ἤδη ὃ γέγονε γέγονεν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθωσιν ὀπίσω. Ἄλλως τε, δὲν ἦτο πεπρωμένον αὐτῷ νὰ ἐρασθῆ τῆς Λευκῆς;

Πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτοῦ δὲν συνεκεντροῦντο εἰς αὐτὴν;

Καὶ ἡ ἀπόφασις ἦν συνέλαβε τοῦ νὰ θρασύη τοὺς ἐνόχους δεσμούς του, δὲν προήρχετο μᾶλλον ἐκ τοῦ αἵσχους, ὅπερ ἠσθάνετο θεωρῶν τὸ ἀγνὸν βλέμμα τῆς κόρης, ἡ ἐκ τῆς διαμαρτυρίας τῆς κατατρυχομένης συνειδήσεώς του;

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσῃτε ὅτι θυσιάζω τὴν ἡσυχίαν σας χάριν τῆς εὐδαίμονιάς μου, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς. Ἀναχωρήσατε λοιπὸν, συναινῶ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστεῖλῃ τὴν χαρὰν τοῦ παρατηρηθεῖσαν καὶ τρώσασαν τὴν δύσμοιρον γυναῖκα.

— Πλὴν ἐρκισθῆτέ μοι, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μακρὰν μου διατελῶν δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃτε.

— Πῶς δύναμαι νὰ σὰς λησμονήσω; ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ Σεβεράκ.

Ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας καὶ περιπτύξατο αὐτὸν ἀσπασθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου γλυκύτατα.

[Ἐπιτεταῖ συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ἀθηνῶν Ἀ. Βαδάκη, Μελιπέμην Δημπούλου, Εὐφροσύνην Ἀριδοπούλου, Σμαράγδαν Πετροπούλου, Μάρθαν Τσολάκου καὶ κκ. Σπυρ. Δ. Κονοφόου, Γεώργ. Ὁθωναίου, Ἐμ. Βουτσιανῶν, Παν. Ρεβίδου, Ἰωάν. Μπουρνιάν, Γεώργ. Γιαννεντίου, Σπ. Κ. Ραφτόπουλου, Γεώργ. Χρηστομάνου, Σωτήριον Δεσούλλαν, Γεώργ. Δεκαρίστον, Σωτήριον Βερσῆν, κ. Ἀδελφὸς Κομοῦτο, Γεώργ. Παρηγόρη, Κ. Βότσαρη, καὶ Ἰω. Δεληγιάννην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐλήφθησαν δρ. 40 45, πρὸς ἐξώφλησιν λογιζοῦ. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα «Ἀπομνημονευμάτων» πρὸς συμπλήρωσιν, ἀπεστάλησαν. — κυρία Κλεοπάτραν Δημητρίαια. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 25, ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν» καὶ «Saisons». Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν — κ. Στυλιανὸν Π. Χαλκωματῶν. Ἀντίτιμον συνδρομῆς σας «Ἐκλεκτῶν» καὶ 121 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡρξάτο ἡ ἀποστολή. — κ. Κωνσταντ. Ι. Βασιλείου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν 336 ἀπεστάλη. Ἀ' καὶ Β' τόμος «Ἐκλεκτῶν» δρ. 12. — κ. Π. Μ. Ζωγράφου. Ποιήματα ἀπεστάλησαν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν θὰ μάθετε τὴν γνώμην μας. — κ. Π. Τσολάκου. Εἰς τὸ ἐξῆς θαποστᾶλλεται εἰς Πάτρας. — κ. Γ. Ἰερειμίου. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς σας καὶ «Ποιημάτων», ἄτινα ἀπεστάλησαν μετ' ἐλλειπόντων. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλόκωσταν. Ἐλήφθη ὑπ' ὄψει ἡ ἐπιστολή σας, οἱ 6 τόμοι τῶν «Ἐκλεκτῶν» δαδεμ. δρ. 64 20, ἀδελ. 46. 20. Ἀριθ. 471, 472 ἀπεστάλησαν. — κ. Ἐμ. Μαρινάκη. Εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀποστέλλονται ἐν Ροστώφ. Ἐλήφθη τὴν 31 παρ. μῆνός. — κ. Γ. Ι. Κουρεντῆν. Ἐλήφθησαν δρ. 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων». «Δίκνα» ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Κατσάδη. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Μενηῆν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Ροῦβαν. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν. Σειρὰ «Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλη τῷ κ. Ἐμ. Καριωτάκη. — κ. Γ. Ε. Ἐλήφθη συνδρομὴ κ. Εὐθαλίας Κ. Σ. Ἡ ἰδέα σας δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι μελετᾶται πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς διεύθυνσεως τῶν «Ἐκλεκτῶν». — κ. Δ. Μοσχολάκη. Λογαριασμοὶ καὶ φύλλα Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶκου. Συνεμορφώθημεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Σειρὰ «Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλη.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φροῦριον Σωμὸν δρ. 270 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενείου Σῆς δρ. 3, 20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3, 70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2, 70 Ὁ Ἰππότης Μάτιος μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2, 70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμος 2) δρ. 2, 80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεθάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμος δύο) δρ. 3, 30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier δρ. 1, 70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 1, 70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐσαιγκάκω Ἰρβινγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2, 50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου, δρ. 1, 70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτοι σκηνὴ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμος 2) δρ. 2, 20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερσίλ, δρ. 2, 20